

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Brenda Novak

*Tgavene
õnn*

Originaali tiitel:
Brenda Novak
Finding Our Forever
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Lii Haugasmägi
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2017 by Brenda Novak
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12373519
ISBN 978-9949-82-509-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Olen nii põnevil, et saan tutvustada sulle oma uut Silver Springsi sarja. Kui oled varem minu raamatuid lugenud, siis ilmselt tead juba, et mulle meeldib asju paremaks muuta. Ma olen eklektiline lugeja, mis inspireerib mind olema ka eklektiline kirjanik. Ma kirjutan naisteraamatuid (näiteks „Hoitud saladused“ ja „Kadunud õde“), põnevikke (näiteks „Stillwater Trilogy“, sari „Last Stand“ või kõige uuem, „Evelyn Talbot Chronicles“). Olen kirjutanud isegi neli ajaloolist armastusromaanit (nendest sai minu karjäär alguse – romaaniga „Of Noble Birth“). Kuid jõuan alati tagasi tänapäevase romantika juurde. See on minu kodu – koht, kus elab minu süda. Mulle meeldib luua väikelinna keskkonda, olen lummatud selliste kohtade dünaamikast, kus kõik tunnevad üksteist. Kui võõrad suudavad seda eraldatud maailma mõjutada, lisab see veel põnevust. Sellised kohad nagu Gold Country linn, mille ma Whiskey Creeki sarja jaoks välja mõtlesin – ja Dundee Idahos, kus leidis aset varasemate sarjade tegevus –, ergutavad minu kujutlusvõimet, sest mulle meeldiks sellises kohas elada. Seega loodan, et naudid minu uut raamatut. Nagu Whiskey Creek, asub ka Silver Springs minu koduosariigis Californias, kuid selle hoopis teises osas, ning loo tegelased ja katsumused, millega nad silmitsi satuvad, on ka hoopis teistsugused.

Mulle meeldib oma lugejatega suhelda. Mul on oma Facebooki lehekülg, kus ma käin peaaegu iga päev. Kui sul on ka Facebooki

konto, palun võta minuga ühendust (www.Facebook.com/brendanovakauthor) ja/või külasta minu veebilehte brendanovak.com, kus saad registreerida end uudiskirja saajaks, et lugeda, millal on autogrammitunnid ja muud üritused ning millised on minu lemmikretseptid, saada infot müügi- ja eripakkumiste kohta, võita erinevaid auhindu jne. Veebilehelt leiad ka prinditava nimekirja minu rohkem kui viiekümne raamatu pealkirjaga, mis annab parema ülevaate sarjadest ja triloogiatest.

Tere tulemast Silver Springsi!

Brenda Novak

Kõigile eksinud / haiget saanud poistele.
Loodan, et leiate elus oma Aiyana Turneri.

1. peatükk

Cora Kelly polnud kunagi oma pärisemaga kohtunud.

Tema sünniandmed salastati, kui ta kakskümmend kaheksa aastat tagasi vastsündinuna lapsendati. Kasuema ei teadnud tema pärisema nime, seega polnud ta seda kunagi mainida saanudki. Coral oli jäänud veel väga vähe minna. Isegi kahe erineva advokaadi, perede taasühinemist toetava veebilehe ja eradetektiiviga, kes tegeles tema juhtumiga tasuta, sest oli ise samuti lapsendatud ja aitas vabal ajal teisi omasuguseid, oli kulunud kuus pikka aastat, et kaevata välja informatsiooni, mida Cora ihaldas. Aga siin ta nüüd oli, kõigest mõne hetke kaugusel kohtumisest naisega, kes oli ta siia ilma toonud.

Kas ema hakkab talle meeldima? Kas nad on päriselus sarnasemad, kui tundus selle ühe foto järgi, mida ta näinud oli? Kas Aiyana Turner tunneb ta mingil moel ära?

Sellised mõtted keerlesid Cora peas, pannes ka kõhus keerama. Aga üks küsimus oli kõigest teistest kaalukam: kas ta teeb vea?

Pühkides peopesi pükste vastu, sundis Cora end rahunema. Aiyana teada oli nende kohtumise põhjuseks ainult Cora tulevane

töö kunstiõpetajana New Horizoni poisterantšos, probleemsete neljateistkümne- kuni kaheksateistkümneaastaste teismeliste internaatkoolis üheksakümneminutilise sõidu kaugusel Los Angelesest. Aiyanal polnud mingit põhjust tema isikus kahelda. Ja Coral polnud plaanis öelda, kes ta tegelikult on. Mitte täna. Võib-olla mitte kunagi. Sellepärast ta oligi selle töö otsinud... ja vastu võtnud. Nii on tal võimalus enne otsustamist näha, millesse end segab.

Loodetavasti on ema selline, keda ta saab vähemalt imetleda. Nii palju oli selge, et Aiyana oli teinud palju käitumisprobleemidega teismeliste poiste heaks – mõned neist olid orvud, mõned mitte. Tema tegevjuhi töö koolis, mille ta oli kaksikümmend aastat tagasi asutanud, näis olevat Aiyana ainus tõeline armastus. Ta polnud kunagi abiellunud ja tal polnud ka rohkem oma lapsi. Aiyanat poisterantšo aastapäeval ülistanud ajaleheartikli põhjal, mille lõpuks saladuse lahendanud eradetektiiv oli Corale andnud, oli tema pärisema lapsendanud nii mõnegi aastate jooksul kooli sattunud poisi – siiani oli neid kaheksa. Neist kõige vanem, Elijah Turner, oli nüüd varastes kolmekümnendates. Ta aitas New Horizoni pidada. Cora teadis seda, sest mees oli teda intervjueerinud ja siis tööle palganud. Sellepärast ta polnudki veel Aiyanaga kohtunud. Naine oli olnud linnast ära, kui Cora kahe nädala eest siia saabus.

„Mul on kahju, aga te peate natuke ootama. Preili Turneril on ootamatu, kuid väga tähtis kõne.“ Hallipäine umbes kuuekümnene administraator naeratas sõbralikult, kui vabanduse kuuldavale tõi. „Ma ei usu, et sellega enam pikalt läheb.“

Cora naeratas sügavalt hinge tõmmates. „Kõik on hästi. Mul pole ootamise vastu midagi.“ Ei olnudki, kuigi tal hakkas tekkinga hirm, et võib siinsamas Aiyana Turneri kabineti ukse taga südamerabanduse saada. Kuidagi peab ta suutma oma ärevust vaigistada...

„Kas teil on liiga kuum, kullake? Ma võin õhutemperatuuri madalamaks...“

Cora tõstis pilgu administraatorile... ja taipas, et lehvitab endale tuult. „Mm... ei. Kõik on korras, aitäh,“ ütles ta kätt langetades.

„Suvi on kuum olnud.“

„Jah, täna on eriti soe,“ vastas Cora, kuigi Burbankis, kus ta oli elanud, oli tavaliselt hullem. Cora üüris koos oma parima sõbra Jilliga väikest korterit Hollywoodi külje all oma kasuvanemate kena nelja magamistoaga kodu lähedal, kus ta oli üles kasvanud.

Ta tundis süütorget, mõeldes oma vanematele Bradile ja Lillyle. Nad olid tema vastu head olnud ja kohelnud teda täpselt samamoodi kui tema venda, kes oli kaks aastat vanem ja nende lihane laps. Neile poleks meeldinud, et ta selle töö vastu võttis, kui nad teadnuks, miks ta seda teeb.

Ära mõtle sellele. See, mida nad ei tea, ei saa neile haiget teha. Nagunii olnuks ennatlik neid asjasse segada, kui Coral polnud aimugi, kuhu see välja viia võib. Tõenäoliselt mitte kuhugi. Ja võibolla oligi nii kõige parem. Mitu aastat tagasi, kui ta oli esimest korda maininud, et tahab oma bioloogilise ema üles otsida, olid Brad ja Lilly olnud šokeeritud ja pettunud. Nad olid seda isiklikult võtnud ega suutnud mõista, et tühjus Cora hinges polnud nende põhjustatud ja nemad ei saanud selle täitmiseks midagi teha. Tühjus oli olemas ja Cora tundis, et see ei kao enne, kui ta uurib välja, kes ta on, kust pärineb ja kuhu kuulub.

Ta lootis, et see aitab. Tema kallim – *endine* kallim, sest nad olid eelmisel kuul lahku läinud – väitis, et Cora isiklikud probleemid olid nende kahe aasta pikkuse suhte hävitanud. Ta oli öelnud, et Cora peaks minevikust lahti laskma ja edasi liikuma, sest võib muidu Pandora laeka avada.

Tal võis õigus olla. Aga oli juba liiga hilja plaane muuta. Cora oli aastasele lepingule New Horizonis alla kirjutanud. Tänapäevane kohtumine Aiyana oli pelgalt formaalsus, lihtsalt tutvumine. Cora oli leppinud kokku, et kolib kuu lõpus välja, misjärel tema sõber saab uue toakaaslase otsida ja tema kolib Silver Springsi, Santa Barbarast veidi ida suunas asuvasse kõigest viie tuhande elanikuga linnakesse.

Olles elanud kogu elu suures linnas, ei olnud Cora kindel, kas talle meeldib elada nii maalähedases kohas, aga kui ta pidi väikesesse linna valima, polnud see paha variant. Tugeva kunstnike kogukonna, renoveeritud vanalinna, puhta vee ja roheline energia ning vanamoeliste väikeste äridega linnakese kasuks võis palju öelda. Elu oli siin lihtsalt aeglasem. Siia tuldi pensionipõlve pidama, „turvalisse paika“ peret looma või ümbritsevate mägede ilu nautima...

„Preili Kelly?“

Cora süda hüppas kurku. Kabinetist kostnud jutupomin oli lakanud. Nüüd see siis juhtub! Administraator ütleb talle kohe, et ta võib sisse minna...

„Jah?“

„Preili Turner ootab teid nüüd.“

Cora otsusekindlus vääratas hetkeks. Administraator – Betty May, nagu ütles nimesilt laual – seisis oodates, kui Cora ei liigutunud. „Siiapoole,“ ütles naine segadusse sattunud ilmel.

Neelatades, et kurgu kuivust leevendada, Cora noogutas. „Õigus. Ma hakkasin just...“ *Teise suunda jooksma...* Jätnud need sõnad välja ütlemata, sest talle ei tulnud ühtki head vabandust pähe, ajas Cora õlad sirgu ja suundus avarasse kabinetti, mille seinale oli mitu rida fotosid kõigest New Horizonsi lõpuklassidest.

Need pildid sulandusid taustaga kokku kohe, kui Cora pilk langes miniatuursele naisele, kelle pikad mustad juuksed olid seljal patsis. *Siit* oligi ta siis saanud oma kuldse nahatooni, mõtles Cora naist jõllitades. See detail polnud häguselt fotolt ajalehe-

artikli juures silma torganud, aga tema emas oli Mehhiko, Lõuna-Ameerika või võibolla indiaani verd.

Kas see polnud miski, mida tal oleks olnud õigus teada ilma kogu selle vaeva ja raha kulutamiseta?

Cora oli alati teadnud, et tema nahavärv erineb Kellyde omast. Lillyl olid heledad juuksed ja sinised silmad ning nagu tema paljud sõbradki, oli ta kasutanud üksjagu Botoxit ja teinud ilulõikusi. Tundus, et Aiyana seevastu polnud enda juures kunagi midagi muutnud.

„Preili Kelly, mul on kahju, et lasin sul oodata. See kõne puudutas kooli ühte uut kandidaati. Pidasin vajalikuks sellega otsekohe tegelda. Poisi vaene vanaema, kes teda kasvatab, oli endast väljas.“

Cora pilgutas kiiresti silmi, püüdes äkilist emotsioonide tulva tagasi hoida. Ta oli seda päeva *igatsenud*. Ja nüüd oli see käes. Ta vaatas otsa oma *emale*.

Aga ta ei tohtinud veidralt käituda ja ennast reeta. Mida Aiyana just öelnud oli? Midagi ootamisest ja selle põhjusest... „Muidugi,“ suutis ta vastata, kaevates lähimälust välja selle, mida oli kuulnud, enne kui see lõplikult kaob. „Ma mõistan, et poiste heaolu on kõige tähtsam.“

Aiyana naeratus Corat teisele poole lauda istuma viibates andis mõista, et vastus oli talle meeldinud. „Palun võta istet.“

Cora suutis vaevu pilgu naiselt nii kauaks eemale pöörata, et mitte toolist mööda istuda.

„Eli rääkis mulle...“

„Eli?“ kordas Cora kajana.

„Elijah,“ selgitas Aiyana. „Minu poeg.“

„Oh, muidugi.“ Naine rääkis uskumatult nägusast, kuigi aukartustäratavast mehest, kes oli Corat kaks nädalat tagasi intervjuuerinud. Kui Cora oleks olnud võimeline selgelt mõtlema, oleks ta sellest kohe aru saanud. Kahtlemata oli mees talle muljet avaldanud.

„Ta ütles mulle, et oled San Diego Ülikoolist kuus aastat tagasi bakalaureusekraadi saanud kunstiõpetaja.“

„Jah. Ma armastan kunsti ja ma armastan õpetamist, seega näis nende kahe ühendamine minu jaoks loomulik valik.“

„Ja sa oled sellest ajast saadik asendajana töötanud?“

„Jah. Kui ma kooli lõpetasin, olin tänulik paindlikkuse eest, mida asendamine võimaldas, sest reisisin veidi oma vanematega ringi. Hiljem on olnud keeruline täiskohta saada, sest nii paljud koolid kärbivad oma kunsti-, muusika- ja spordiprogramme.“

„Saan aru. Siis selle pärast vastasid meie kuulutusele?“

See oli üks põhjustest – kuigi mitte kõige tähtsam. Irooniiline, aga talle oli pakutud algavaks kooliaastaks täisajaga kohta koolis, kus ta kõige rohkem asendamas käis, nii et see põhjus langes ära. Woodbridge'i keskkooli kunstiõpetaja oli pensionile jäänud ja tema eest kostnud. Oma vanemate jahmatuseks oli Cora sellest loobunud. Aiyana oli *siin*. See tähendas, et New Horizon pakkus midagi, mida ükski teine kool pakkuda ei suutnud. „Jah.“

Aiyana piidles teda uurivalt. „Kas midagi on valesti?“

Pisarad olid Corast võitu saanud, kuigi ta püüdis neid tagasi hoida. „Allergia,“ selgitas ta. „Õnneks ei kesta see aeg kaua.“

„Kas ma toon sulle salvrätte?“

Cora pühkis sõrmega pisara põselt. „Ei, kõik on korras. Mu silmad lihtsalt... kihelevad natuke, muud midagi.“

„Anna teada, kui ümber mõtled,“ vastas Aiyana. „Kui vaja, leian midagi. Seni tahan sulle rääkida, kui oluliseks me siin rantšos kunsti peame. Enamik koole keskendub põhiainetele ja akrediteeritud keskkoolina on need ka meie prioriteedid. Aga mul on tunne, et meie õpilased ei sära nendes ainetes – või üldse milleski –, kui nad on liiga katki, et neist hoolida ja pingutada. Mina usun, et elu ilusama poole tutvustamine ja eluterve eneseväljendusvõimaluse pakkumine mõjub neile tervendavalt.“